

Waarom we geen robots nodig hebben!

Het is alweer meer dan twintig jaar geleden dat ik ruw werd gewekt door het gekrijs van mijn wekker, die me vertelde dat het vier uur was en tijd om op te staan. Als vijftienjarige kon ik me wel iets leukers voorstellen, maar ik veegde de slaap uit mijn ogen en begon me klaar te maken voor mijn eerste werkdag op een golfbaan. Die ene dag was het begin van een levenslange liefde voor golf en greenkeeping. Ik ben nooit een echte student geweest en verliet de school met weinig interesse en nog minder diploma's. Eén ding wist ik zeker: voor mij geen leven achter een computerscherm; ik wilde naar buiten. Met de liefde voor golf en greenkeeping en een coursemanager als broer leek greenkeeping voor mij een logische stap. Daarnaast had ik de mazzel dat ik kwam te werken bij mijn leermeester Gordon Irvine, die het vak weer had geleerd van de grote Jim Arthur.

Straks zien alle banen er hetzelfde uit

Greenkeeping heeft mij veel gebracht, van de kameraadschap van greenkeepers onder elkaar tot de prachtige natuur waar je iedere dag weer getuige van mag zijn. Iedere dag realiseer ik mij weer wat een voorrecht het is om dit vak uit te oefenen. En we worden er nog voor betaald ook!

Daarom vind ik het ook zo verbazingwekkend dat we om ons heen steeds meer de vraag naar robotmaaiers horen. Uit onderzoek in Amerika blijkt dat 47 procent van de totale werkgelegenheid wordt bedreigd door automatisering en robotisering. En twee keer raden wiens baan dan op de tocht staat. Dat zijn niet de computernerds, maar gewoon hardwerkende mannen en vrouwen met allerlei banen: vrachtwagenchauffeurs, fabrieksmedewerkers en ook greenkeepers.

Het verhaal gaat dat het niet de bedoeling is dat deze robots greenkeepers gaan vervangen. Maar geloof mij, dat gaat straks wel gebeuren. Greenkeepers die vertrekken of met pensioen gaan worden eenvoudig niet vervangen. Het is nu al een vertrouwd gezicht dat eerlijke, hardwerkende mensen over de hele

wereld hun baan verliezen, omdat ze worden vervangen door geautomatiseerde robotproductielijnen.

Voor mij is ons vak is een kunst, een gevoel, waarbij je één kunt worden met de golfbaan. Waarom zou je nog greenkeeper willen worden als je de hele dag naar een beeldscherm zit te staren? En waarom ook; er is niet één robot die beter een green kan maaien dan ik en ik ben niet de enige. Er zijn duizenden hoogopgeleide getalenteerde greenkeepers, die dat net zo goed kunnen. De echte reden om over te gaan op robots is natuurlijk geld besparen. De aanschaf van robots wordt gerechtvaardigd met allerlei spannende verhalen, maar uiteindelijk gaat het gewoon om geld. Voor een golfmanager klinkt dat ongetwijfeld als muziek in de oren, maar wat betekent het voor het vak van greenkeepers? Wie betaalt er nog voor brancheorganisaties zoals BIGGA en de NGA, wie leest straks nog dit vakblad, als er bijna geen greenkeepers meer over zijn?

Ook voor de golfsport zijn robots een bedreiging. Straks zien alle banen er hetzelfde uit. Gewoon, omdat alle banen worden gemanaged door één man op het hoofdkantoor met zijn iPad. Wie wil er dan nog golfen?

Ik heb niets tegen de technologische ontwikkeling van ons vak wanneer dit een doel dient, maar als het ten koste van mijn collega-greenkeepers gaat, dan heb ik wel een probleem.

Golf is een spel dat gebaseerd is op de tradities; hetzelfde geldt voor greenkeeping. Tradities die niet veel veranderd zijn in die honderden jaren. Toch zijn wij in staat geweest de meest fantastische greens te bouwen zonder de hulp van gps of robots. Waarom hebben wij die dan nu ineens wel nodig? Het lijkt misschien dat ik mijn beroep wil beschermen. Dat is omdat ik het vreemd zou vinden als jonge greenkeepers niet dezelfde ervaringen in hun carrière meekrijgen als ik, omdat ze zijn vervangen door een machine.

Kristian Summerfield
Greenkeeper of the Year 2015
Hoofdgroenkeeper Yelverton Golf,
Groot-Brittannië

Be social

Scan of ga naar:

www.greenkeeper.nl/artikel.asp?id=9-5620